

[Gerda Mundt.]

og Økonomi i Familien Danmark — saadan som vi ser det i andre Lande; her vil jeg særlig pege paa Sverige.

Jeg beklager for saa vidt, at Forslaget om Bosættelseslaan ikke kom frem til Rigsdagens Bord, for det var noget, der kunde have hjulpet, hvis det var blevet gennemført paa den rigtige Maade.

Man spørger sig selv, om der ikke maaske kunde være andre Paragraffer i Loven, som kunde have trængt til Udvidelse. Det vil der imidlertid ikke for Øjeblikket være Lejlighed til at gaa dybere ind paa, men jeg vil dog gerne henlede Opmærksomheden paa eet Punkt, endda et meget væsentligt Punkt.

Hele Drøftelsen af de befolkningspolitiske Spørgsmaal havde for et Par Aar siden sit Udspring i, at man ønskede at dæmme op for Svangerskabsafbrydelserne, d. v. s. at hjælpe enhver Moder, som med Ængstelse saa hen til, hvordan hun skulde klare sit Barns Fødsel, hvad enten hun var gift eller ugift. Den Ærbødighed for Liv og den Modvilje mod at afbryde Liv, som gav sig Udtryk i disse Love, og som sikkert anerkendes af den allerstørste Del af det danske Folk, viste et sundt etisk Grundlag, som vi godt kan bygge videre paa.

Men har vi nu virkelig for Alvor hjulpet den gravide Kvinde? Der var for nylig i „Ugeskrift for Læger“ en Artikel af Overlæge Clemmensen — en Artikel, som jeg ikke skal citere i større Udstrækning —, der drejede sig om Samarbejde mellem Læger og Mødrehjælpen. Han mener, dette er mangelfuldt, og at Lægerne i højere Grad kunde drage Nytte af det sociale Instrument, som Mødrehjælpen bør kunne være; men han fastslaar ogsaa, at Mødrehjælpen i talrige Tilfælde kommer til kort, fordi den savner økonomiske Midler til Støtte for den vanskeligt stillede vordende Moder. Jeg synes, denne Artikel er baade oplysende og rigtig, og jeg tror, at Overlægen har Ret. Rimeligvis vilde der i mange Tilfælde kunne naas større og bedre Resultater fra Mødrehjælpen, hvis man havde en Sum til Raadighed.

Jeg tænker her paa Lovforslagets § 2, hvor der er Tale om, at den svangre Kvinde, der ønsker sit Svangerskab afbrudt, enten af egen Drift eller efter Henvisning af det sociale Udvalg eller af andre, kan henvende sig til Mødrehjælpsinstitutionen, og saa paahviler det den at optage Forhandling med hende paa Grundlag af de Oplysninger, som Institutionen efter et Skøn i hvert enkelt Tilfælde finder det fornødent at ind-

hente; under Forhandlingen skal Institutionen dels søge at afholde hende fra overilede Skridt, dels give hende Vejledning om den Bistand og de Hjælpemidler, som staar til Raadighed. Men der er i denne Paragraf ikke nogen Mulighed for, at man fra Mødrehjælps Side, hvis der ikke gennem Legater og større private Gaver ydes noget Tilskud, kan hjælpe en saadan økonomisk vanskeligt stillet Moder, og der vil jeg gerne henstille til den højtærede Minister at tage op til Undersøgelse og nærmere Overvejelse, om der ikke ved en særlig Bevilling — jeg ved, at den er tiltrængt — vilde kunne stilles en mindre Sum til Raadighed, som man kunde anvende i saadanne Tilfælde.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Valdemar Sørensen: Ogsaa i mit Parti er vi klar over, at foruden Beklædning hører Barnesenge og Barnevogne med til det nødtørftige Børneudstyr, og vi ser gerne den Udvidelse af Loven, der her er Tale om, saaledes at der kan ydes noget mere til Imødekommelse af disse Menneskers Trang, en Trang, som det offentlige staar sig ved at afhjælpe. Jeg er ikke som det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit saa bange for Økonomien ved denne Fordeling. Jeg tror ikke, der vil blive Tale om strømliede Barnevogne el. lign., saa jeg tør roligt lægge det i Hænderne paa de Institutioner, der skal foretage den Fordeling, der her er Tale om. Det økonomiske kommer vist ikke til at spille saa forfærdelig stor Rolle i denne Sag, saa jeg nærer heller ingen Bekymring med Hensyn til de Tillæg til Bekostningen, som det offentlige her paatager sig.

Jeg synes alt i alt, at det, der gives gennem det foreliggende Lovforslag, kun er et lille Afdrag paa alt det, som ved Behandlingen af Svangerskabslovgivningen blev stillet den forebyggende Børneforsorg i Udsigt, og jeg skal derfor anbefale Forslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Arbejds- og Socialministeren (Kjærboel):

Jeg takker de ærede Ordførere for deres Tilslutning til Lovforslaget.

Jeg maa tilstaa, at jeg blev lidt bedrøvet over det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmits Udtalelser, idet jeg forstod, at det ærede Medlem helst havde set, at jeg ikke havde givet et Tilsagn om, hvis det kom til at knibe for nogle af Institutionerne, at forsøge at træde hjælpende til